

Het Boek

Bresjith

hoofdstuk II

Jakob ben Luria

uitgewerkt door

Abraham den Dunnen

@Copyright: Jitzak Luria Academie, Rotterdam/Oosterhout, Netherlands

Het Boek Bresjith

een uitleg van

Jakob ben Luria

hoofdstuk II

uitgewerkt door

Abraham den Dunnen

Versie 1.0

@Copyright* - Jitzak Luria Academie

<http://www.luriaacademie.eu>

* Het is alleen toegestaan uit dit geschrift beperkt te citeren en wel, wanneer daarbij duidelijk dit boek als bron vermeld wordt met de titel "**Het Boek Bresjith**", met de auteur "**Jakob ben Luria**" en met de uitgever "**de Stichting Jitzak Luria Academie, Rotterdam**". Alle andere rechten voorbehouden. De Jitzak Luria Academie is een niet winstgeïntereerde organisatie; wij verzoeken u ons werk te ondersteunen door onze kopieerrechten te respecteren.

St. Jitzak Luria Academie
Rotterdam/Oosterhout
Nederland/Netherlands

<http://www.luriaacademie.eu>

Genesis hoofdstuk II

a. Verschil tussen het 1e en 2e scheppingshoofdstuk

Volgens menige theoloog bestaat de thora uit een bijeenraapsel van verschillende verhalen uit vooral de babylonische tijd en bevat zij ten gevolg daarvan met het eerste en tweede hoofdstuk twee verschillende scheppingsverhalen, als o.a. in beiden en derhalve twee maal de mens geschapen wordt. Zulke opvattingen echter ontstaan omdat ook wetenschappelijk ingestelde bijbelonderzoekers veelal kritiekloos van de nog steeds in religieuze kringen overheersende interpretatie of beter gezegd de ongeïnterpreteerde letterlijke "uitleg" van beide hoofdstukken uitgaan. Ondanks de klaarblijkelijke bedoelingen leest men over de constructies van beide hoofdstukken heen, ziet niet dat eerst op de 4e dag over tijd gesproken wordt en aldus er van "zes werkdagen" geen sprake kan zijn en vraagt zich niet af waarom de zevende dag buiten het eerste hoofdstuk valt en daar niet meer gesproken wordt over "en het was avond en het was morgen de zevende dag". En zo vertaalt men ook het derde en vierde vers van het tweede hoofdstuk op velerlei verbasterde wijzen omdat men zelfs letterlijk opvat waar letterlijk vertaald de letterlijke opvatting sneuvelt. Naar zijn letterlijke voorstellingen vertaalt men aangepast in plaats van op de hogere strekking bedacht te zijn en *dienovereenkomstig wel letterlijk te vertalen* en zo deze twee verzen hun eenduidige licht over de aard van beide hoofdstukken te laten werpen (Gen 2:3):

*en zegende de Eeuwige de dag de zevende en hij heiligde hem, want op hem rustte hij van al zijn werk **welke schiep de Eeuwige om te maken** (4) dit de geschiedenis/geslachten van de hemelen en de aarde **in/naar hun geschapen zijn op de dag van het maken van** Jahwe de Eeuwige (= de 7e dag) **van (een) aarde en (een) hemel** (= onze hemel en aarde)*

מלאכתו אשר בר אלהים לעשות
om te maken <= de Eeuwige <= hij schiep <= welke <= zijn werken

Want zoals ook de mens gebouwen en kledij en schilderijen *ontwerpt om te maken* slaat het *scheppen* ברא *terugwaarts* op de planmatigheid van het 1e hoofdstuk van de thora:

overeenkomstig de aloverziendheid van een Almachtige wordt met het "rusten" tot uitdrukking gebracht dat iedere haast en jachtigheid God vreemd zijn om zaken bijtijds tot stand te doen komen en onvoorziene ontwikkelingen recht te trekken. Want alles is vooraf in de planmatigheid van de eerste 6 scheppingsdagen klaargelegd (=> 1e hfdst)

- en slaat het *maken* עשה *voorwaarts* op het uitvoeren van deze planmatigheid als beschreven in het 2e hoofdstuk van de thora:

zijn werk welke schiep (ברא) de Eeuwige om te maken (עשה)

Voor mensen en voor God is "scheppen" de *creatieve zijde* van alle te realiseren werken:

ברא - (bara) scheppen

- en is "maken" het *ten uitvoer brengen* van wat van tevoren bedacht werd:

עשה - (asa) maken

Aldus gaan het volgende vers en het gehele 2e thorahoofdstuk verder met het "maken van wat God geschapen had". Men zou juist moeten vertalen in plaats van teksten naar eigen ideeën aan te passen, waar *asoth* (עשות) de infinitief oftewel het "hele werkwoord" van het werkwoord *asa* (עשה) = "maken" is en de letter *lamed* (ל) als prefix voor dit woord "om te" betekent en daarmee het *la'asoth* (לעשות) "om te maken" betekent:

לעשות אשר
om te maken de Eeuwige hij schiep welke

hebreeuwse werkwoorden met als laatste stamletter een he (ה) zoals het עשה = maken hebben als infinitief de vrouwelijke meervoudsvorm oth (ות) zoals hier "het maken" = עשות

Meteen het 2e vers zegt derhalve dat God *op de zevende dag* zijn schepping maakte:

en voltooide de Eeuwige op de dag de zevende zijn werk

ook hier vertaalt menigeen de imperfectum *wajekalu* = "en voltooide" naar eigen idee als perfectum "en had voltooid". De perfectum zonder voorafgaande *waw* echter heeft wel vaak de betekenis van de imperfectum, maar de imperfectum met voorafgaande *waw* zoals hier heeft zelden de betekenis van perfectum

- met welk "en hij voltooide" het "hij maakte" in dit vers identiek is. Want het maken houdt het materialiseren = 4 in en het materialiseren geschiedt vanuit de oermaterie = 1:

(Gen 2:7):	עפר מן האדמה stof van de aardbodem (= de materie Gods)	495 = 1 x 495	} 1 : 4
(Gen 2:2):	ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה en voltooide de Eeuwige op de dag de zevende zijn werk welke hij maakte	1980 = 4 x 495	

voor de in de thora met de 1:4-verhouding weergegeven verhouding geest-materie zie 1e hoofdstuk en onder

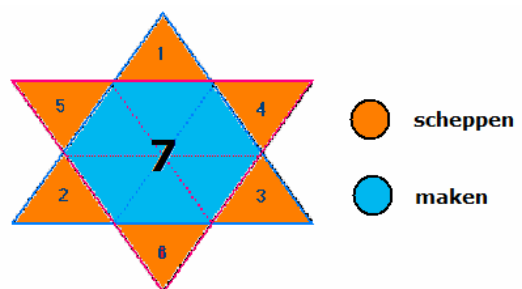
Ongepuncteerd kan men het "hij maakte" *asa* ook als *oseh* = participium = "makende" lezen en dan luidt het hele vers (Gen 2:2):

en voltooide de Eeuwige op de dag de zevende zijn werk welke hij makende en hij rustte op de dag de zevende van al zijn werk welke hij (was) makende

- als de participiumvorm veelvuldig in het bijbelse hebreuws voorkomt en de punkteringen eerst later toegevoegd werden. De eerste verzen zeggen derhalve dat de Almachtige al het zijnde planmatig in de zes dagen van het eerste hoofdstuk van de thora klaarlegde om het *nu te gaan maken* en dat dat maken in het tweede hoofdstuk van de thora beschreven zal worden. Verder is overeenkomstig het 2e vers voor God het "maken" gelijk aan het "rusten" omdat alles in volledigheid voorbereid was:

en voltooide de Eeuwige op de dag de zevende zijn werk welke hij makende en hij was makende zijn werk zonder enige haast of inspanning op de dag de zevende

De gezamenlijke oppervlakte van de zes met de zes dagen van het scheppen corresponderende punten van de davidster is gelijk aan de oppervlakte van het met de zevende dag van het maken corresponderende middenvlak van de davidster (=> 1e hfdst) en zo is de sabbat van het tweede thora hoofdstuk **de dag van de geschiedenis van "het maken Gods van wat hij geschapen had"** (Gen 2:4):

*dit de geschiedenis van de hemelen en de aarde naar hun geschapen zijn **op de dag van het maken** (= de 7e dag) van Jahwe de Eeuwige van (een) aarde en (een) hemel*

Omdat deze dag tot op heden voortduurt staat er niet "en het was avond en het was morgen de zevende dag":

de zevende scheppingsdag is de nachtzijde van de eerste scheppingsdag (=> 1e hfdst)

De twee eerste hoofdstukken van de thora zijn derhalve niet twee verschillende "scheppingsverhalen" maar beschrijven eerst tezamen met hun scheppen en realiseren de volledige werkelijkheid. Ze vormen een ondeelbare eenheid en zijn derhalve middels de goddelijke naam "als met een nietje aaneenhecht" (Gen. 1:31, 2:1):

[31] ... ויהי ערב ויהי בקר יום השישי [1] ויכלו השמים והארץ וכל צבאם
 [31] ... en het was avond en het was morgen dag de zesde [1] En werden voltooid de hemelen en de aarde en al hun heerscharen

יום השישי - dag de zesde
 ויכלו השמים - en werden voltooid de hemelen
 יהוה - j'h'w'h' (jahwe) - de naam Gods

Die goddelijke naam "Jahwe" komt in het eerste hoofdstuk niet voor, maar verschijnt meteen bij overgang van het 1e naar het 2e hoofdstuk in het verborgene en verschijnt openlijk eerst vanaf het 4e vers precies daar waar de Almachtige begint met het materialiseren van zijn schepping. Tot dan was de goddelijke naam alleen:

אלהים - (elohiem) God de Zijnden (pl)

- welke naam in het jodendom terecht meestal met "de Eeuwige" vertaald wordt vanwege het "zijn" in het meervoud zonder begin van verleden en zonder einde van toekomst. De naam geeft het voor de mens onkenbare eeuwigheidszijn = "de wateren boven het uitspansel" (= > 1e hfdst) aan, terwijl de tweede naam:

יהוה - (j'h'w'h') Jahwe

- een vorm van de werkwoorden "zijn" (היה) en "worden" (הוה) in zich omsluit en daarmee deze naam met de vervliedende tijd als deel van de materie = "de wateren onder het uitspansel" (= > 1e hfdst) verbonden is. Met die tweede naam maakt God zich dan ook kenbaar aan de mens (Ex 3:14-15) welke alleen in vormen van verleden en heden en toekomst kan denken:

o.i. is er derhalve geen reden om deze naam niet uit te spreken en in deze geschriften wordt het gebruik van de naam *Jahwe* dan ook niet vermeden

Aldus geven ook deze twee namen Gods het verschil tussen het eerste en tweede scheppingshoofdstuk aan als het verschil tussen een scheppen van alles *in één keer tegelijk* (= > 1e hfdst) door een *tijdloos* Eeuwige en het maken van het geschapene *middels een worden in de tijd*.

Het "maken Gods" is derhalve gelijk aan het "heiligen Gods" (Gen 2:3):

en zegende de Eeuwige de dag de zevende en hij heiligde hem

Het zegenen en heiligen Gods is in de thora namelijk nooit een lege symboolhandeling maar altijd een realiseren, als versdelen als "en Jahwe zegende hem" altijd betekenen dat God "hem in zijn levensdoelen deed slagen". Het "heiligen Gods" is op zijn beurt tevens een "zalven Gods" (Ex 28:41 & 29:36):

je broeder Aäron en zijn zonen met hem ... je zult zalven hen en je zult vullen hun hand (= hen wijden) en je zult heiligen hen en zij zullen priester zijn mij

*het altaar ... je zult **zalven hem om te heiligen** hem (ומשחת אתו לקדשו)*

- en wel omdat het realiseren Gods altijd geschiedt naar de gedachten Gods en het zalven symbolisch het "zijn naar de gedachten Gods" weergeeft. De mens en de priester en ook voorwerpen en al het bestaande is de gezalfde mens en de gezalfde priester enzovoort wanneer "glanzend" en "liefelijk ruikend" = "gezalfd zijn" omdat gevormd naar of

teruggebracht tot de oorspronkelijke gedachten Gods achter zijn schepping. Het heiligen van de schepping op de zevende dag is derhalve een maken van de schepping op de zevende dag naar de plannen Gods van de eerste zes scheppingsdagen. Op de dag van de geschiedenis van het universum = de zevende dag laat God al het planmatig klaar gelegde en in het eerste hoofdstuk van de thora beschrevene worden en het heiligen is tevens een zalven *masjach* van de schepping op de zevende dag omdat God zijn schepping niet en ook niet gedeeltelijk naar de gedachten van mensen of van de tegenstander maar *in volledigheid* naar zijn oorspronkelijke en in de planmatigheden van de eerste zes scheppingsdagen klaargelegde gedachten zal laten worden. Aldus zal eens **alles** gezalfd oftewel *mesjach* zijn (Gen 2:8):

en plantte Jahwe Elohiem **een tuin in (het) Eden van het oosten**

(Gen 2:8): גן בעדן מקדם **363**
 een tuin in het Eden van het oosten

המישח - het mesjach, het gezalfd **363**

Waar het uitspansel "temidden van de wateren" gelijk is aan de in de thora met het land Egypte verzinnebeelde materiële wereld (=> 1e hfdst):

(Gen 1:6): רקיע (uitspansel) **380**

מצרים (Egypte) **380**

- is hetzelfde ook aldus terug te vinden (Gen 1:6):

(het uitspansel) om te scheiden tussen wateren en wateren

(Gen 1:6): מבדיל בין מים למים **358**
 om te scheiden tussen wateren en wateren

מישח - (mesjach) gezalfd, het gezalfd **358**

- met de "tuin in Eden" als benoeming van de feitelijke waarden van het immateriële = Eden (=> onder) en van de feitelijke waarden het materiële = tuin als raakvlak = uitspansel tussen de geestelijke en de materiële wereld:

(Gen 2:8): ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם **570**
 en plantte Jahwe Elohiem een tuin in
 (het) Eden van het oosten

מצרים - Egypte 380 - **zinnebeeld in de thora van werelds doen en denken**

כנען - Kanaän 190 - **zinnebeeld in de thora van geestelijk doen en denken**

570 - de materiële plus de geestelijke wereld = 570

קדם - oosten 144 = **12 x 12**

- het getal van het uiterste der materie = 12 (=> 6e hfdst)

b. het "bewateren" van Eden

Het 2e hoofdstuk is aldus het hoofdstuk van het nu niet meer planmatig (=> 1e hfdst) maar concreet verwerkelijken en materialiseren en wel van een hemel en een aarde:

(Gen 1:1): את השמים ואת הארץ - (in het begin schiep God) DE hemelen en DE aarde

(Gen 2:5): ארץ ושמים - (op de 7e dag van het maken) een hemel en een aarde

Onze hemel:

als de doorverbinding van de hemelen = de gedachten Gods van de vijfde scheppingsdag in het visuele (= > 1e hfdst)

- en onze aarde worden namelijk geschapen, als zij en zelfs ons universum niet de enige wereld moeten zijn maar **een** variatie op het alomvattende scheppingsplan van het eerste thora hoofdstuk kunnen zijn. Te zien was dat de thora de relatie geest-materie met de verhouding "geestelijke ondeelbare eenheid" = 1 ten opzichte van de "materiële deelbaarheid" = 2 en vooral met de verhouding 1:4 van de ruimteloos dimensieloze punt = 1 ten opzichte van de ruimtelijke uitbreiding in vier windrichtingen = 4 weergeeft:

eerste dag: geestelijk licht **1**

vierde dag: materiële licht **4**

Aan de basis van de materie staat het waterstofatoom en alle overige elementen zijn uit in het centrum van sterren bijeengeperste waterstofatomen opgebouwd. Zo bestaat het tweede element helium uit vier oorspronkelijke waterstofatomen:

eerste element: waterstof: -> één nukleon **1 : 4**

tweede element: helium: -> vier nukleonen

- terwijl deze twee elementen de eerste schaal van het "periodieke systeem der elementen" vormen en de hoofdkenmerken van de twee hoofdgroepen van de andere elementen vertonen:

waterstof: aantrekking => vaste stoffen => "aardachtig"

helium: afstoting => edelgassen => "hemelachtig"

Die één-vier verhouding bepaalt ook de substantie "water":

water (H₂O): 1 zuurstofatoom (O) = 8 protonen **1 : 4**
2 waterstofatomen (H₂) = 2 protonen (2 x 1 proton)

het aantal protonen bepaalt het element omdat (niet geïoniseerd) het aantal elektronen met hen in overeenstemming is

Te zien was (= > 1e hfdst) dat materie en geest van eenzelfde ongrijpbaar immateriële aard zijn, waar materie als niets dan "gevormde kracht" zonder vormen als van het draaien van elektronen om kernen een gelijke ongrijpbare en onvoorstelbare oftewel "geestelijke" factor van op zich niet voorstelbare kracht wordt, als vormen zonder materie ondenkbaar zijn. De materie = 4 van de vierde dag ontstaat door het nog geestelijk denken = 1 van vormen direkt op de dag ervoor en dienovereenkomstig beschrijft de thora het materialiseren als een "bewateren" (Gen 2:6):

en waterdamp (ed) steeg op van de aarde (erez) en bewaterde de gehele oppervlakte van de aardbodem (adama)

$\begin{matrix} \tau & \kappa \\ 4 & 1 \end{matrix}$ - (ed) waterdamp => $\kappa = 1$ $\tau = 4$ => **1 : 4**

$\begin{matrix} \mu & \nu & \eta \\ 40 & 10 & 40 \end{matrix}$ - (majim) water => $\nu = 10$ $\eta = 40$ => **1 : 4**

En daarbij bestaan ook de woorden voor "water" en voor "waterdamp" uitsluitend uit letters welke qua getalwaarde de één van het nog geestelijke denken van vormen = 1 en de vier van het daardoor tot materie worden = 4 weergeven. En als gezegd heeft het watermolekuul 8 zuurstofprotonen en 2 waterstofprotonen = 4:1. De gehele immaterieel buiten iedere tijd als ondeelbare eenheid "in den beginne vervatte" schepping = 1 moet door het bewateren ook materieel = 2 worden en het "bewateren" is derhalve *het materiële begin*:

ואד יעלה מן הארץ
en damp steeg op van
de aarde

512

$$512 = 2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2$$

Het materialiseren als vorm van een eindeloos verdubbelen = $2 \times 2 \times 2 \dots$ Omgekeerd is al het materiële tot in het eindeloze te halveren en bestaan de helften steeds opnieuw uit dubbelheden

(Gen. 1:1): בראשית
in den beginne

913

(Gen. 2:10): ונהר יצא מעדן להשקות את הגן
en een stroom ging uit van Eden om
te bewateren de tuin

$1826 = 2 \times 913$

- **het materiële = 2 begin = 913 = 2 x 913**

Die ene stroom = 1 is de ondeelbare oersubstantie Gods (Gen 2:10) = "de wateren boven het uitspansel" en die ene rivier "wordt tot vier" = "de wateren onder het uitspansel":

en een stroom (1) uitgaande van Eden om te bewateren de tuin en van daar verdeelt hij zich en wordt tot vier (4) hoofden (= vier belangrijkste rivieren)

De vier uit deze ene rivier wordende rivieren = 4 vertegenwoordigen de zichtbare materie en zo verwezenlijkt die ene rivier = 1 in de vorm van de vier rivieren = 4 de tuin Gods in Eden = **4 : 1**. De vier rivieren materialiseren de zichtbare wereld = "de tuin" en de ene rivier materialiseert niet maar voegt toe de waarden Gods = "Eden" en zo "plant God een tuin in Eden" (Gen 2:8).

En in die geestelijke wereld oftewel het "Eden" als oorsprong van de ene rivier = 1 (Gen 2:10) staat centraal:

עץ החיים - boom des levens **233 = 1 x 233**

- en in die materiële wereld oftewel de door de vier rivieren bewaterde "tuin in Eden" (Gen 2:10) staat centraal:

עץ הדעת טוב ורע - boom van de kennis van goed en kwaad **932 = 4 x 233**

$$\mathbf{233 : 932 = 1 : 4}$$

- welke bomen aldus eveneens qua getalwaarde in de verhouding 1:4 tot elkaar staan. Als gezegd vertegenwoordigt Eden de waarden van de schepping Gods (= > onder) en is zij zo de "basis" van de zichtbare schepping:

עדן (eden) Eden
אדן (eden) basis (o.a. voeten van de tabernakel-
zuilen (Ex. 26e en 36e hfdst)

- met centraal in haar de boom des levens:

רגל (regel) voet **233 - de boom des levens (עץ החיים) = 233**

c. de mens van het 2e scheppingshoofdstuk

Wanneer nu God de mens van de aardbodem vormt:

אדם
adam (mens)

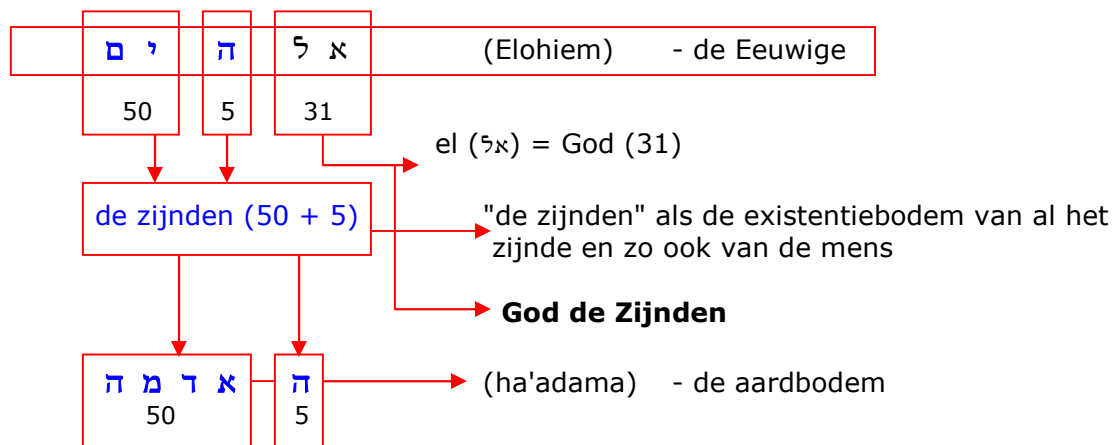
45

(Gen 2:7): עפר מן האדמה
stof van de aardbodem

495 = 450 + 45

- 450 is een vergrote vorm van 45

- neemt hij geen "klei van een akkerbodem" als men veelal meent te lezen. Want de *adama* (אדמה) is de existentie Gods en daarmee de *existentiële bodem* van de mens:

Zonder deze *adama* verliest men **de bodem** van zin en nut onder de voeten en verkeert men in een doelloos geworden wereld. Te zien is derhalve:

א ד מ ה	(adama)	- aardbodem	
א ד מ	(adam)	- mens	=> de mens "genomen van de aardbodem"
א ד מ ה	(edmeH)	- ik gelijk, ik lijk op	- 1e p. sg. van דמה = "lijken op"

De mens lijkt niet op een akkerbodem maar op hem naar wiens beeld en gelijkenis hij werd geschapen. Want alle materie *is* goddelijke materie:

(Gen 2:7): עפר מן האדמה
stof van de aardbodem

495 = 1 x 495

(Gen 2:2): ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה
en voltooide de Eeuwige op de dag de zevende
zijn werk welke hij makende

1980 = 4 x 495

- de geestelijke substantie = 1 wordt op de zevende dag materieel = 4 gerealiseerd

- waar buiten God niets is. Derhalve houdt "stof van de aardbodem" geen afwaarderend gegeven in, maar brengt tot uitdrukking dat van God alles en allen komen en tot God alles en allen terugkeren (=> 3e hfdst). De godsgelijkenis verschijnt nogmaals bij het "inblazen van de ziel in de mens", waar dan God tevens zijn *zegel* ingraveert (Gen 2:7):

ויפח באפיו נשמת חיים - en hij blies in zijn neus de adem van leven

חותם - (chotam) zegel

De blauwe eindletters vormen het veelvuldig in de bijbel voorkomende woord voor "zegel" *chotam* (חותם). Met dit inblazen "werd de mens tot een levende ziel":

(Gen 2:7): נפש - ziel 430 = **5 x 86**

(Gen 1:1): אלהים - God de Zijnden **86**

ook de bezieling bestaat uit een materieel deel = 4 x 86 van de kracht (=> 1e hfdst) van het stromende bloed (Gen 9:4) en uit het immateriële deel = 1 x 86 van het Zijn van de Eeuwige

Omdat het "stof van de adama" evenals het Eden en de bomen van de tuin en de "wateren boven het uitspansel" de goddelijke materie in zijn hoogste vorm weergeeft:

(Hoogl 4:13): פרדס - bomen(tuin), paradijs 344 = **4 x 86** => **4 x Elohiem (אלהים) = 86**

(Gen 2:8): עדן - Eden 124 = **4 x 31** => **4 x God (אל) = 31**

- (=> onder) is de in Genesis 2 vers 7 geschapen mens nog steeds de geestelijke mens uit Genesis 1 vs 27:

(Gen 1:27): בצלם אלהים ברא אתו
naar het beeld van de
Eeuwige schiep hij hem **858** - **33 x Jahwe (יהוה) = 26**

(Gen 2:7): נשמת חי
de adem van leven **858** - **het ingeblazen leven**

De van de adama genomen mens is nog steeds de zowel mannelijke als vrouwelijke ofte- wel hemelse mens:

(Gen 1:1): שמים hemelen **390**

(Gen 1:27): זכר ונקבה mannelijk en vrouwelijk **390**

- **Jah(we) (יה) = 15 x Jahwe (יהוה) = 26**

Anders gezegd is hij nog zuiver geest, al dan niet naar een status als van "engelen" als in sommige bijbelboeken beschreven (=> onder) of uitsluitend ideëel nog gedachte Gods. Als uiteengezet (=> 1e hfdst) bestaat geestelijk alles als ondeelbare eenheid en bestaat materieel alles in tegenovergestelden en daarmee in dubbelheden:

plus <-> min
hoog <-> laag
links <-> rechts
man <-> vrouw enz.

(Gen 2:18): *en sprak Jahwe Elohiem: niet goed zijnde de mens op zich; ik wil maken hem een hulp **zoals tegenover hem / als zijn tegenovergestelde** (כנגדו)*

(Gen 1:27): זכר ונקבה
mannelijk en vrouwelijk **390**

(Gen 1:28): ומלאו את הארץ
en vult de aarde 780 = **2 x 390**

- **opdracht voor man en voor vrouw = 2 x 390**

(Gen 1:28): פרו
weest vruchtbaar **286**

(Gen 2:24): והיו לבשר אחד
en zij zullen zijn tot vlees één 572 = **2 x 286**

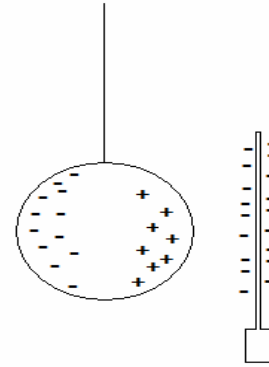
- en daarom scheidt in Genesis 2:21 God de nog zowel mannelijk als vrouwelijk zijnde geestelijke mens in man en vrouw. God brengt de mens *in een vleselijk lichaam*, want de vrouw "uit de rib van de man" is een fantasievertaling. Het woord tsela (צלע) betekent namelijk geen enkele maal in de thenach "rib" maar steeds en zo ook hier "zijde":

(Gen 1:27): זכר ונקבה
mannelijk en
vrouwelijk $390 = 2 \times 195$

(Gen 2:22): הצלע
de zijde 195

- "de zijde" als "de helft van mannelijk en vrouwelijk"

Verder betekent *adam* "mens" en niet "man" en zo beschrijft dit vers het scheiden Gods van de *geestelijke mens adam zijdelings in man en vrouw*. Men zou het niet letterlijk maar wel aanschouwelijk kunnen vergelijken met de elektrische polarisatie van een opgehangen metalen bol, waarbij de elektronen zich zijdelings in een negatieve en een positieve lading scheiden (= > tekening rechts). Maar ook letterlijk vertaald geeft dit vers eenduidig te kennen dat God de mens in een vleeselijk lichaam bracht:

houdt men een negatief geladen staaf (rechts) bij een geïsoleerd opgehangen metalen bol dan verdeelt de neutrale lading van de bol zich in een negatieve en een positieve lading, welke ladingen zo ver mogelijk van elkaar zijdelings wegstreven

(Gen. 2:21): ויקח אחת מצלעותיו ויסגר בשר תחתנה

en hij nam één van zijn zijden **en sloot toe (met) vlees onder haar/in plaats van haar**

Zij welke tot de getelden van het volk Israël overgaan zullen een *halve sjekel* geven (Ex 30:13):

שקל	sjekel	430	
נפש	ziel	430	- 5 x 86 en Elohiem (אלהים) = 86

Met de sjekel = 430 wordt de ziel = 430 weergegeven en waar de ziel zowel mannelijk als vrouwelijk is wordt met de "helft van een sjekel" de vleeselijke of man of vrouw en daarmee "een halve sjekel waard zijnde" mens weergegeven. Daarom "zullen rijken er niets aan toevoegen en zullen armen er niets van af doen (Ex 30:15). De mens zal zichzelf in volledigheid tot God brengen (= > 4e hfdst) om "met het godsvolk mee geteld te zijn". Sara stierf in Kirjath Arba omdat deze de stad zowel "van de vrouwelijk en de mannelijke vier" (= 4) als van het herenigd worden (= 1) is (= > 23e hfdst):

(Ex 30:13): מחצית השקל
een halve sjekel **983**

(Gen 23:2): קרית ארבע
Kirjath Arba **983**

Dienovereenkomstig vermeldt hetzelfde vers Ex 30:13:

(Ex 30:13): עשרים גרה
twintig Gera (is de sjekel) **828**

De helft van een sjekel = tien gera en de helft van 828 = **414** en dat getal visualiseert opnieuw de vleeselijke man = 4 en de vleeselijke vrouw = 4 als "de twee zijden" aan de zijkanten van de hemelse eenheid = 1 van het herenigen in het midden. De sjekel is derhalve overeenkomstig Ex 30:13 "naar de sjekel van het heiligdom" oftewel naar de ondeelbare eenheid Gods:

(Ex 30:13): בשקל הקדש
naar de sjekel van het heiligdom $841 = 29 \times 29$

- waar het kwadraat 29 x 29 de vorm van het Heiligste des Heiligen als eenheidsvierkant weergeeft. De ziel is zowel mannelijk als vrouwelijk naar de met het vierkante "Heiligste des Heiligen" weergegeven ondeelbare eenheid Gods en de vleeselijke mens is overeenkomstig het dualistische karakter van de materie en daarmee overeenkomstig het "vrouw zijn" of "man zijn" oftewel overeenkomstig het "de helft van de geestelijke mens zijn" een "halve sjekel naar de sjekel van het heiligdom" waard

En daarom wordt van de over de mens gebrachte "diepe slaap" *tardema* (Gen 2:21) niet gezegd dat hij daarvan weer wakker werd, waar met deze dit leven in een materieel li-

en hij bracht haar tot Adam

God bracht de vrouw tot de na de scheiding tot man geworden mens met de naam Adam en niet "tot de mens" want dan zou de vrouw geen mens zijn:

אדם - mens, de man Adam = 45

עצם מעצמי - gebeente van mijn gebeente = 450 => is de vrouw

De vrouw "gebeente van mijn gebeente" is overeenkomstig de getalwaarden 45 en 450 dezelfde mens *adam* en mens van de sabbath (Gen 2:23):

עצם	(gebeente)	200	- deze is gebeente van mijn gebeente
בשר	(vlees)	502	- en vlees van mijn vlees

		702	=> שבת - sjabbath 702

- als God man en vrouw als wezens van de eeuwigheid schiep:

(Gen 2:9): עץ החיים
de boom des levens **233**

(Gen 1:27): האדם בצלמו בצלם אלהים
de mens in het beeld en de
gelijkenis van de Eeuwige **466 = 2 x 233**

- man en vrouw als "twee bomen des levens" = 2 x 233

en zij schaamden zich niet

Men schaamt zich niet voor zijn eigen vlees:

(Gen 2:23): לזאת יקרא אשה - deze noemde hij "vrouw" **1055**

(Gen 2:25): ולא יתבששו - en zij schaamden zich niet **1055**

Een man veracht zichzelf wanneer hij de vrouw veracht of minder dan zichzelf acht. Ook de vrouw kan niet tot haar volle waarde komen wanneer zij vrouwen beter acht dan mannen. Men kan alleen als man en vrouw in totaliteit tot de volledige waarde van het mens zijn naar de gelijkenis Gods komen:

(Gen 2:8): וישם שם את האדם אשר יצר
en hij (God) bestemde daar (in
Eden) de mens welke hij vormde **1948 = 2 x 974**
(geboortjaar Abraham = 1948)

(Gen 2:8): הצלע אשר לקח מן האדם
de zijde (niet rip) welke hij nam
van de mens **974**

Met man en vrouw als beiden één zijde = de helft van de oermens (=> boven) zijnde bestemde God de man = één zijde = 974 en de vrouw = één zijde = 974 tezamen = 1948 voor het Eden in het oosten. Twee maal één zijde is in deze symbooltaal $2 \times 974 = 4 \times 487 = 1948$ voor wat de vleselijke existentie = 4 betreft:

twee zijden (= materiële existentie = 4): **1948 = 4 x 487**

De mens kreeg echter ook de geest Gods = 1 "ingeädemd" (Gen 2:7):

וייצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים
en vormde jahwe elohiem de mens stof van de aardbodem en
blies in zijn neusgaten de adem van leven **2435 = 5 x 487**

1948

hebreeuws geboortjaar van Abraham en westers jaar stichting staat Israël = 1948

(Gen 2:8): וישם שם את האדם אשר יצר **1948**
en hij bestemde daar de mens welke hij vormde

Te lezen zal zijn dat Kanaän en daarmee Israël als "land vloeiende van melk en honing" de "voorbeeld- en voortrekkersrol" voor *de gehele aarde* heeft om als schepping Gods tot "tuin in Eden" te worden. Evenals Eva = **19** "de vrouwelijke helft der mensheid vormt", zal eens een met geest vervulde mensheid "Kanaän" = **190** de wederhelft Gods vormen:

קנען - Kanaän = **190**   צלע - zijde (niet "rib") = **190**   חוה - Eva = **19**

Dit beeld van de eens geheiligde mensheid als "bruid Gods" zal men niet tot in het vleeselijk letterlijke door trekken. In meest algemene zin is de in Gen 2:11/12 met "het goud dat goed is" verzinnebeelde materiële wereld de wederhelft Gods:

(Gen 2:11): הזהב **19**
het goud

De mensheid "als wederhelft Gods" wordt ook als volgt weergegeven:

(Gen 1:27): זכר ונקבה **390 = 2 x 195**
mannelijk en vrouwelijk

(Gen 2:22): הצלע **195**
de zijde
- 2 x 1 "de zijde" als "helft van mannelijk en vrouwelijk" (=> boven) = 2 x 195

(Gen 2:22): פני האדמה **195**
oppervlakte van de
aardbodem
- de aardbodem als beeld van de existentie Gods (=> boven)

Dat proces omvat derhalve een ontwikkeling van vele miljoenen jaren middels talloze nog dierlijke leefwezens, welke ook herkennen en een ziel hebben en voelen en waarvan sommige soorten een bijna menselijke vorm van zorg en meevoelen reeds eigen is. Dieren zijn niet minderwaardig als voorfase van de mens, maar alle leefwezens komen uit God voort en vormen één geheel onder zijn meesterhand om vanaf de laagste leefvormen tot wezens naar zijn gelijkenis te komen. Want door het "zelf ontdekken" als proces van "benoemen" en niet als door een mechanisch ingieten kan alleen een vanuit liefde en niet meer vanuit materiële zelfzucht handelend wezen ontstaan:

leeftijd dat Adam de vader van de geestelijke stam *Seth* verwekte: **130** jaar

אהבה - (aheva) liefde **13**

Dat de mens naar Gods beeld en gelijkenis is en in vleeselijke gestalte hij als man en vrouw tezamen het hemelse vormt wil overigens niet zeggen dat de menselijke verschijningsvorm op deze aarde de universele moet zijn. Onze hemel en aarde zijn *een hemel en een aarde* (=> boven) en dienovereenkomstig is de mens een bij deze hemel en aarde passende verschijningsvorm:

(Gen 2:7): ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה **1374 = 2 x 687**
en vormde Jahwe Elohiem de mens stof van de
aardbodem

(Gen 2:4): ארץ ושמים **687**
een hemel en een aarde

(Gen 2:15): ויקח יהוה אלהים את האדם **687**
en nam Jahwe Elohiem de mens (en liet hem in de
tuin in Eden)

- man en vrouw als in de kiem aangepast aan deze wereld

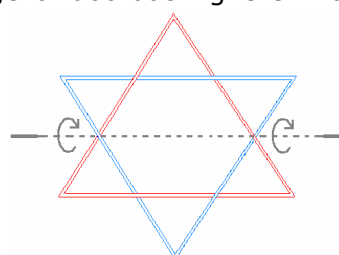
Als eenheidsmens is hij naar de gelijkenis *en naar het beeld* Gods en als vleeselijke mens is hij alleen naar de gelijkenis Gods (=> 5e hfdst).

d. De vier rivieren

De vier rivieren materialiseren de materiële wereld (=> boven) en zo ook onze aarde en zij hebben dan ook alles van doen met een indeling van het doen en denken in deze wereld zoals o.a. beschreven met de strijd in het 14e hoofdstuk van Genesis (=> 14e hfdst) en met de "koning van het zuiden en de koning van het noorden" in het boek Daniël. De rivieren Pisjon en Gichon omstromen namelijk de wereld relatief ten zuiden van Israël vanaf het Egypte als zinnebeeld in de thora van het niet religieuze wereldse denken en de rivieren Chiddekel en Phrath:

de Chiddekel is overeenkomstig Daniël 10:4 de Tigris en de Phrat is alom in de bijbel te herkennen als de rivier de Euphrat

- omstromen het land van Nimrod relatief ten noorden van het land Israël als zinnebeeld in de thora van het werelds religieuze denken (=> 1e hfdst). Zowel in de vorm van het eerste omstroomde land Afrika als in de vorm van het door Tigris en Eufraat omstroomde land is een driehoekvorm te herkennen en wel in het laatste geval doordat Tigris en Eufraat vlak bij elkaar in puntvorm in de Perzische golf uitmonden. Tussen deze twee driehoeken ligt Israël niet topografisch letterlijk maar wel visionair precies in het midden, waar twee tegenovergestelde belevingswerelden = "driehoek Afrika" en "driehoek tweestromenland" in geestelijk opzicht door elkaar zweven met als centrum de oorspronkelijke bron welke bij loslaten van de oorspronkelijke eenheid in die twee tegenovergestelde belevingswerelden uiteenvalt (=> tekening). Want zoals de twee driehoeken van de davidster één en dezelfde driehoek zijn alvorens in tegenovergestelde positie t.o.v. elkaar te scharnieren (=> afb. rechts en 1e hfdst), zijn in geestelijk opzicht de twee driehoeken Afrika en tweestromenland één en dezelfde driehoek met beiden de punt naar onderen. Vaak worden in de thora elkaar tot de oorspronkelijke eenheid completerende tegenstellingen in de vorm van een davidster weergegeven:

- a. in het "sabbatvlak" (=> 1e hfdst) van het door de twee driehoeken opgespannen midden ligt Israël. Deze symboliseert de oorspronkelijke goddelijke gedachte t.o.v. het wereldse denken en de religie naar menselijke gedachten:

פִּיֶּשֶׁן	Pisjon	446	
גִּיְחוֹן	Gichon	77	
חִדְקֵל	Chadekel	142	
פְּרַת	Phrath	680	
		1345	= 5 x 269
הַיַּרְדֵּן	de Jordaan (altijd met lid- woord genoemd)	269	= 1 x 269

omdat "de ene rivier tot vier hoofden wordt" (Gen 2:10) is hij deel van de vier rivieren, oftewel maakt hij er 1/5 deel van uit. Overeenkomstig de getalwaarden is derhalve als geestelijk beeld met de tot vier rivieren wordende *ene rivier* de Jordaan bedoeld

- b. de zo ver mogelijk van elkaar wegstrevende punten van de davidster geven het materiële als uit uitersten bestaande weer en zo geven de met de vier rivieren gemarkeerde driehoeksgebieden de wereld buiten Israël als een in uitersten uiteengevallen zijn van het met het land Israël versymboliseerde geestelijke eenheidsdenken weer. Enerzijds zijn er de met het land Egypte (=> 1e hfdst) en met de "Koning van het Zuiden" gesymboliseerde niet van God uitgaande wereldse normen en waarden en anderzijds zijn er de met Enos (=> 5e hfdst) en na de zondvloed met Nimrod (=> 11e hfdst) en met de "Koning van het Noorden" gesymboliseerde religieuze normen en waarden naar menselijke voorstellingen. Ware religie is die van een onzelfzuchtige overgave aan God en toewijding tot medeschepselen als van

Abel (=> 4e hfdst) en schijnreligie is die van het brengen van niet zichzelf maar van een afkoopsom van zijn vruchten als van Kaïn (=> 4e hfdst). De laatste soort mens vervalt of in ongeloof of in schijn geloof en daarmee in de eigen normen van goed en kwaad. Wat men zelf nog doet is goed en waarin men niet meer verder durft te gaan is kwaad en daarmee zijn die normen glijdende normen. Zij zijn het "goed en kwaad" van een bij gebrek aan de geest Gods hoofdzakelijk materieel gerichte wereld en daarom staat in de materiële wereld de "boom van kennis van goed en kwaad" centraal (=> boven). Alleen de liefde rijkt verder dan het materiële denken:

getal van het uiterste van de materie	12 (=> 6e hfdst)
אהבה (aheva) liefde	13

Onzelfzuchtige toewijding tot God doet vanuit liefde leven en liefde overstijgt het denken vanuit materiële berekening. Want liefde stelt de mens zelfs in staat om zichzelf voor een ander op te offeren, terwijl zonder liefde alle vroomheid en schermen met normen en waarden slechts de schijn van de schijn tegenstelling van de Koning van het Noorden met de Koning van het Zuiden inhoudt

- c. alles bestaat nochtans in het materiële uit tegenstellingen welke in God hun oorspronkelijke eenheid en goed-zijn herkrijgen. Zo "omstroomt de Pisjon het gehele land Hawilla waar het goud is en het goud van dat land is goed" (Gen 2:12). Met het land van het zuiden is als gezegd "de wereld Egypte" vertegenwoordigt en zo staat dit "goede goud" voor de van oorsprong goddelijke en op de 7e dag geheiligde (=> boven) en in het "Heilige" van tabernakel en tempel (=> boven) gesymboliseerde materie:

זהב	goud	14	2 x 7
וזהב הארץ ההוא טוב	en het goud van dat land is goed	350	50 x 7
שם הבדלח ואבן השהם	daar de bedolach en de steen de soham	798	114 x 7
וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם	en het goud van dat land is goed; daar de bedolach en de steen de soham	1148	164 x 7

- 1148 = 7 x 4 x het moederschap (אם) = 41

in de 1148 = 7 x 4 x 41 verschijnt tevens de materie als "moeder natuur" in vier windrichtingen = 4 en als geheiligd op de zevende scheppingsdag = 7. Dienovereenkomstig wordt op de 6e scheppingsdag gezegd om "veel te worden en zich te vermeerderen:

החורילה - Havilla (het omstroomde land) 64

64 = 2 x 2 x 2 x 2 x 2 x 2 - het "vermeerderen"

השהם	de soham	350	50 x 7
הבדלח	de bedillach	49	7 x 7

Als gezegd (=> boven) wordt al het materiële geheiligd op de zevende dag = 7 en goddelijke materie kan wel misbruikt worden maar is op zich niet verkeerd:

(Gen 1:10):	וירא אלהים כי טוב en God zag dat het goed was	350 = 50 x 7
(Gen 1:12):	וירא אלהים כי טוב en God zag dat het goed was	350 = 50 x 7
(Gen 2:12):	וזהב הארץ ההוא טוב en het goud van dat land is goed	350 = 50 x 7

(Gen 2:12): השהם 350 = 50 x 7
de soham (de onyxsteen of andere edelsteen)

(Gen 2:12): עפר 350 = 50 x 7
stof (van de aardbodem waarvan God de mens vormde)

אדמה 50
de existentiebodem Gods (adama = "aardbodem")

Daarom is het getal 7 en zijn veelvouden ervan als 70 en 700 in die zin "heilige getallen" dat met hen **materiële zaken als geheiligd door God** aangeduid worden. Ook de tweede rivier omstroomt die "glanswereld der materie Gods":

גיחון	Gichon	77	11 x 7
			(70 + 7)

הוא הסובב את כל ארץ כוש	deze de omstromende heel het land Kusj	1155	15 x 11 x 7
-------------------------	--	------	-------------

De rivier Gichon met getalwaarde 77 voltooit de "sabbat der materie":

וזהב הארץ שהוא טוב שם הבדלח ואבן השהם	1148 = 164 x 7
en het goud van dat land goed en daar de bedolach en de sohamsteen	

הוא הסובב את כל ארץ כוש	1155 = 165 x 7
deze de omstromende heel het land Kusj	

- d. als gezegd omstromen de andere twee rivieren het land van de religieuze wereld van een vroomheid zonder liefdevolle toewijding en innerlijke overgave:

חדקל	Chadekel	142
פרת	Phrath	680
		<hr/>
		822

(Gen 2:21): ויסגר בשר תחתנה = 1644 = 2 x 822
en hij sloot (met)
vlees van onderen

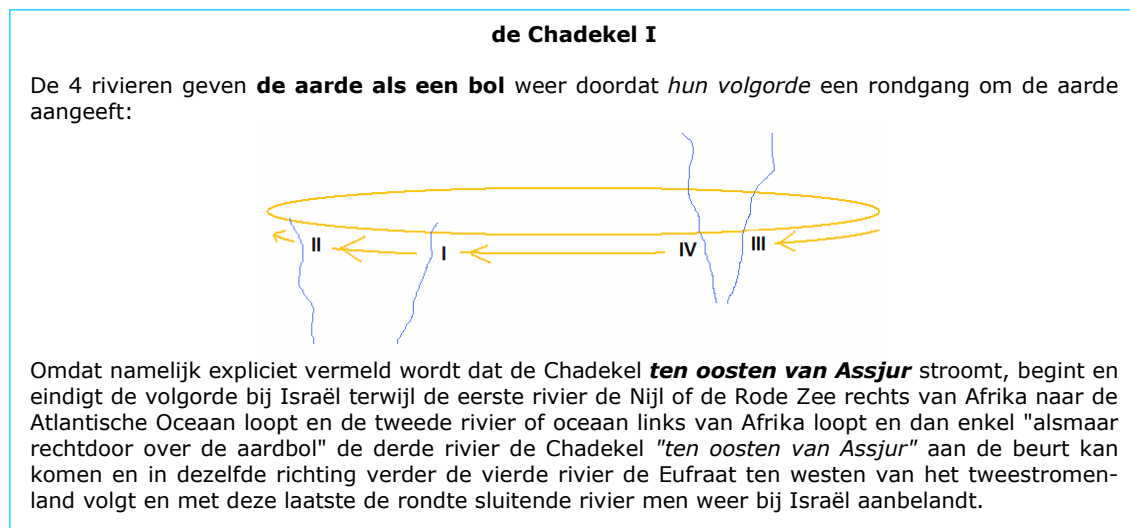
- dit leven als de diepe slaap "tardema" (=> boven) van man en van vrouw = 2 x 822

- als met het "en hij sloot met vlees van onderen" man en vrouw in een vleselijk lichaam ontstonden in "de diepe slaap" *tardema* van dit leven (=> boven). De 1644 van dat versdeel is te verdelen in 822 voor de man en 822 voor de vrouw en het met de 3e en 4e rivier = 142 + 680 = 822 omstroomde land Assur (Gen 2:14) staat dan ook in de thora symbool voor de geestelijke opvattingen van de nog niet vanuit de diepe slaap "tardema" tot een reëel geestelijk bewustzijn ontwaakte mens. In het tweestromenland is dat land de voortzetting van het land Sjinear met zijn stad Babel en toren waarmee men de hemel wilde veroveren (=> 11e hfdst)

De ogenschijnlijk zo ver mogelijk van elkaar weg wijzende hoeken van de davidster gaan in werkelijkheid in het midden van de davidster in elkaar over en de drie daardoor ontstaande cirkels vormen zowel een dimensieloze punt als een zich in het oneindige uitbreidende bol (=> 1e hfdst). Waar de vier rivieren in de vorm van een davidster beschreven worden, is derhalve ook de cirkelgang in hun beschrijving weergegeven en wel op drie wijzen. De eerste weergave van de cirkelvorm is:

פישון (Pisjon)	446	} het enige belangrijke woord met getalwaarde 446 = <i>maweth</i> = dood. Volgens deze vergelijking begint de 1e rivier vanaf of keert terug naar de volmaakte geestelijke eenheidswereld van voor <i>en na</i> dit leven:
מות (maweth = dood)	446	
		שמ האחד - "de naam van de eerste" 358
		משיח - mesjich, het gezalfde 358
גחון en גיחון (Gichon)	77	volgens deze woordverwantschap vormt de 2e rivier een buik en maakt daarmee de lusvorm uit
גחון (Gachon) = buik		
		Met de Chadekel wordt de aarde als een bol weergegeven (=> onder). Ook de getalwaarde van de 3e rivier geeft de "voorgeschiedenis" tot de lusvorm van de eerste 2 rivieren en de positie van deze 3e rivier zelf erin weer om het rond van de lus door de terugkeer van de 4e rivier de Phrath tot het eenheidszijn = 1 te voorspellen:
חַדְקֵל (Chadekel)	142	
		1 - 1e rivier voortkomend uit de één
		4 - 2e rivier wordt tot volheid van de wereld = 4 (=> boven)
		2 - 3e rivier welke bezig is om terug te keren = 4 => 2 => 1 naar de eenheidswereld
		1 - 4e rivier, de Phrath welke terugkeert naar de eenheidswereld (=> onder)
		הואפן het wiel/rad, de cirkel = 142
(Gen 2:10): ומשם יפרד en vandaar verdeelde hij zich (de ene rivier)	680	} de gelijke getalwaarden geven aan dat de 4e of laatste rivier Phrath begint bij of keert terug naar het uitgangspunt van waar "de ene rivier <i>zich verdeelt</i> " en tot vier wordt"
פרת (Phrath)	680	

De tweede weergave van de cirkelvorm wordt gevormd door de volgorde van de vier rivieren:

De derde weergave van de cirkelvorm schuilt in de vermeldingen "ten oosten van":

de Chadekel II

(Gen 2:14): ... *de Hiddekel; deze is gaande ten oosten van Assur*

(Gen 2:11): גן בעדן מקדם (en plantte Jahwe Elohiem) *een tuin in het Eden van het oosten*

(Gen 3:24): מקדם לגן עדן (en hij liet wonen de cherubiem) *ten oosten van de tuin Eden*

"Ten oosten van de tuin in het oosten" is in bolvorm (=> tekstvak Chadekel I) en vanuit de toendertijd bekende wereld gezien "ten westen van Eden" en ook aldus omspannen bovengenoemde delen Gen. 2:14 en 2:11 een bol met het gelijke "ten oosten van" (מקדם) in deze delen als schakel:

$$\overbrace{\text{גן בעדן מקדם לגן עדן}} = 570$$

de tuin in Eden ten oosten van de tuin (in) Eden ten oosten van de tuin (in) Eden ten .... - enz.

De getalwaarde 570 geeft daarbij aan dat die bol de "gehele wereld" omvat:

מצרים	- Mizraïem = Egypte	380	- symbool voor de materiële wereld
כנען	- Kanaän	190	- symbool voor de geestelijke wereld
		570	

Konform de davidster als zowel een punt als een bol zijnde beschrijven de 4 rivieren de aarde als een bol, waarbij *vanuit geestelijk perspectief* de "driehoek Afrika" en de "driehoek tweestromenland" over elkaar zweven en Kanaän hun middenvlak vormt.

De "koning van het Zuiden" is aldus de met Egypte en Kusj verzinnebeelde werelds ingestelde mens en de "koning van het Noorden" is de met Babylonië en Assjur weergegeven vrome maar niet onbaatzuchtige en niet liefdevolle mens. Beide typen staan tegenover elkaar, houden zich naar beeldtaal van de davidster zo ver mogelijk van elkaar verwijderd zo niet haten elkaar. De wereldse mens veracht de vrome niet naar zijn woorden doende huichelaar en de vrome mens veracht de wereldse mens om zijn lichtzinnigheid. In het midden van deze "rivierendavidster" ligt rondom de Jordaan het land Kanaän als symbolische weergave van de godsdienst van toewijding en toenadering tot God. Binnen welke gemeenschap en waar ook zij uitgeoefend moge worden is zij de enig juiste godsdienst, want het gaat hier om een visionair en niet een topografisch letterlijk beeld. En binnen welke gemeenschap en waar ook en zo ook binnen Kanaän valt die enig juiste godsdienst in de twee tegenovergestelde driehoeken van "werelds denken" en "vroom denken" uiteen wanneer men als Kaïn een weg van egoïsme bewandelt (=> 4e hfdst). Ongeloof is vaak een reactie op liefdeloze vroomheid en vromigheid is vaak een angstreflex ten aanzien van lichtzinnigheid. Beiden zijn hetzelfde uiteenvallen naar links of naar rechts in uiterste tegenstellingen wanneer het middelpunt van al het zijnde niet centrum van ook de eigen existentie is. Alhoewel met onverminderd wederzijdse afkeer en derhalve nooit voor lang maken beiden uiteindelijk "handjeklap" (Dan 11:6), omdat vroeg of laat en meestal door omstandigheden gedreven men merkt gelijk te zijn en hetzelfde egoïstische uitgangspunt te huldigen.

e. Eden en de tuin

Het leven van de derde scheppingsdag is de kroon en zingeving van alle drie ideële dagen zonder tijd (=> 1e hfdst). Met het leven ontstaat de paradijselijke wereld en zo is Eden identiek aan de op de derde dag met het leven tot volheid gekomen ideële waarden:

(Gen 2:8):	עדן Eden	124	
(Gen 1:11):	דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ (laat voortbrengen de aarde): gras het groene, be- zadend zaad vruchtboom makende vrucht naar zijn soort welke zijn zaad in hem op de aarde	3720	= 30 x 124 = 30 x Eden

Ook bij de tuin gaat het om het leven als hoogste goed, als zij de op de vijfde dag geschapen ruimte *voor de leefwezens* is en met dat accent op het leven de materiële wereld van de 4e t/m de 6e scheppingsdag vertegenwoordigt. Het volledige leven van zowel de met "de vogelen der hemelen" gesymboliseerde naar God strevende wezens als de met "de dieren van de wateren" gesymboliseerde God weerstrevende wezens speelt zich in die tuin af (=> 1e hfdst):

(Gen 2:8):	גן tuin	53	
(Gen 1:23):	ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי en het was avond en het was morgen de vijfde dag	1060	= 20 x 53 = 20 x de tuin

Zowel voor de geestelijke mens als "inwoner" van het land Kanaän = 190 als voor de wereldse mens als "inwoner" van het land Egypte = 380 (=> boven) is overeenkomstig de gezamenlijke getalwaarde van die twee = 570 die tuin geplant:

(Gen 2:8):	ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם en plantte Jahwe de Eeuwige een tuin in het Eden van het Oosten	570	= 190 + 380 - Egypte (מצרים) = 380 plus Kanaän (כנען) = 190
------------	--	-----	--

Als hoofdstuk van het verwerkelijken van de planmatigheid van het eerste hoofdstuk (=> boven) begint derhalve het tweede hoofdstuk van de thora met de uitspraak dat *zowel Eden als de tuin nog niet gerealiseerd waren* en bij welke uitspraak het één in wisselwerking met het ander genoemd wordt. De tuin wordt "als geplant in Eden" weergegeven omdat het materiële en het geestelijke niet gescheiden voor kunnen komen maar volkomen parallel met elkaar verbonden zijn (=> 1e hfdst). Het vers zegt namelijk dat "nog niet waren":

a. (Gen 2:5):	שיח struik, gedachte, beschouwing	318	= 6 x 53 - 6 x de tuin (גן) = 53
	ובכל שיח השדה en alle gedachte van het veld	688	- 8 x Elohiem = 86 i.p.v. 8 x God = el = 31 = 248 = 2 x Eden

het woord voor "struik" is tevens het woord voor "gedachte" en "beschouwing" en "rede" = "hemelen" (1e hfdst) en Eden = 124 is hier niet in de vorm van 4 x God (לא) = 31 = 124 maar in de vorm 8 x Elohiem (אלהים) = 86 weergegeven. Omdat God de bezieling van het leven en daarmee van Eden is, komt dat op hetzelfde neer:

(Hoogl 4:13): פרדס - paradijs 344 = **4 x 86 => 4 x Elohiem (אלהים) = 86**

Dus was al het leven en waren alle alleen met leven in verband te brengen gedachten = "hemelen" van de Elohiem van de andere zijde nog niet gerealiseerd

b. (Gen 2:5):	עשב groen	372	= 3 x 124 - 3 x Eden
	ובכל עשב השדה en al het groene van het veld	742	= 14 x 53 - 14 x de tuin

Eden als de glans van het leven en daarmee als het meest wezenlijke van al het ideële bestaat bij gratie van de beslissingen welke men neemt. In positieve zin leveren deze het "paradijselijke" en in negatieve zin de "onderwereld" *sjeol* op en zo is de tuin als ruimte

voor zowel de God gezinden als de niet God gezinden "in Eden geplant". Die verstrengelde weergave van Eden en de tuin geven het leven als door God bedoeld weer als eerst middels de "beslissingsmogelijkheden van de tuin" waard te zijn om geleefd te worden. Marionetten en robotten leven niet, maar ook bij afwijzing van de waarden van het leven leeft men niet. Door de juiste beslissingen te nemen en door de vrijheid van de mogelijkheid om beslissingen te kunnen nemen kan maar moet niet uit de tuin in Eden het paradijs ontstaan, als ook de volgende twee verzen qua getalwaarde de verstrengeling weer geven:

(Gen 1:20): ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה
ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים
en sprak de Eeuwige zij wemelen de wateren van gewemel
van levende ziel(en) en gevogelte vliege over de aarde
over de oppervlakte van het uitspansel der hemelen

3906

- al het leven naar haar intenties op de vijfde dag

(Gen 2:5): וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב
השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על
הארץ ואדם אין לעבד את האדמה
en alle gedachte van het veld nog niet is op aarde en
alle groen van het veld nog niet ontspruit want niet
liet regenen Jahwe de Eeuwige op de aarde en een
mens niet om te bewerken de aarde

3906

- het groene => Eden, de struik => de tuin (= > boven)

Het veld geeft bij deze verstrengeling van Eden met het groene van het veld en van de tuin met de struik van het veld de overkoepelende volledigheid weer:

(Gen 2:5): השדה
het veld **314** (ook: השדי)

- de drie en de vier scheppingsdagen links en rechts van de eenheid Gods (= > 1e hfdst)

Zij is de leefsfeer plus het leefgebied voor de leefwezens en op en over deze heeft God zijn invloed tot de helft = 50% beperkt en de invloed van de tegenstander voor de helft = 50% toegestaan:

(Gen 17:1): אל שדי (el sjaddai) God de Almachtige
letterlijk: God van het veld

(Deut 32:17): שדים (sjedim) demonen (veldgeesten) (שד - demon)

- שדי en שדה = "veld"

משיח (mesjich) gezalfd(e) **358**

נחש (nhasj) slang **358** (= > 3e hfdst)

Want overeenkomstig de tuin van de vijfde dag der beslissingen zullen de schepselen naar hun gezindheid kunnen kiezen en kan aldus de gezindheid duidelijk worden.

Na de mededeling dat de struik en het groene nog niet waren volgt de beschrijving van het verwerkelijken Gods van de tuin in Eden:

עדן	- Eden	124
גן	- tuin	53
		_____ +
		177

De tuin oftewel het materiële deel van het leven wordt bewaterd met de dauw (=> boven):

(Gen 2:6): והשקה את כל פני האדמה
en zij (de dauw) bewaterde de
gehele oppervlakte van de aard-
bodem 1062 = 6 x 177

En voor wat het geestelijke deel betreft laat God de mens als kroon van alle geschapen leven in de tuin:

(Gen 2:15): ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה
en nam Jahwe de Eeuwige de mens en liet (achter) hem in
de tuin van Eden om te bewerken haar 1062 = 6 x 177

De verzen 9 t/m 15 zijn een herhaling in uitgebreidere vorm van de verzen 6 t/m 8:

- het bewateren door de dauw (אד) uit vers 6 met zijn twee letters aleph = 1 en da-leth = 4 is een samenvatting van het bewateren door de ene rivier (1) en de vier rivieren (4) uit vers 10 t/m 14
- vers 8 is "zonder de opdracht waartoe" vers 15
- waar in de mens uit vers 7 al het levende vervat is en al het levende uitgedrukt wordt in zowel de bomen van de derde scheppingsdag (=> boven) als in de bomen van het Eden van het 9e vers, is vers 9 identiek aan vers 7

- waarbij de verzen 9 t/m 15 **zeven** verzen en de verzen 6 t/m 8 **drie** verzen zijn en dat opnieuw de indeling van de zeven scheppingsdagen (=> 1e hfdst) weergeeft. Beide groepen tezamen lijken een tussenfase te impliceren tussen enerzijds de ons bekende en met het vormen der dieren (Gen 2:19) en het scheiden van de mens in man en vrouw (Gen 2:21-22 => boven) verschijnende materiële wereld en anderzijds de zuiver planmatige fase van het eerste hoofdstuk:

zo wordt de mens in Gen 1:27 mannelijk en vrouwelijk = zuiver ideëel geschapen, in Gen 2:7 van de aardbodem = de existentie Gods (=> boven) gevormd en wordt uit hem in Gen 2:21 middels het zijdelingse scheiden in de diepe slaap de vleselijke man of vrouw. Het vormen van de aardbodem = de goddelijke materie lijkt daarmee een tussenfase tussen zuiver geest en zuiver materie in te houden

Een lichtfase oftewel een hogere energieeenheid als basis van de bouwstenen van een andere materie lijkt te bestaan, waarbij tot instandhouding van het leven niet meer het "eten en gegeten worden" nodig is en welke fase in sommige bijbelboeken middels de verschijning van engelen beschreven wordt als niet gebonden zijnde "aan de zeventig van de materie":

(Gen 1:3): אור - (or) licht 207 - met de aleph (א) = 1 van de eenheid Gods

(Gen 3:21): עור - (or) huid 276 - met de ajin (ע) = 70 van de materie

De getallen 7 en 70 en 700 ... geven *de materie* weer als "het Heilige Gods" ten opzichte van de tijdloos immateriële wereld als het "Heiligste des Heiligen" van de tempel Gods (=> boven). God *materialiseert* zijn schepping op de *zevende* dag tot zij het heiligdom Gods geworden is en geen boosheid zal ook maar iets van ook de materiële wereld blijvend kunnen ontvreemden. Omdat ook het 2e hoofdstuk van de thora het in één keer scheppen en maken Gods voor de in tijdvormen levende en denkende mens in een "achter elkaar" beschrijft, hoeft met het 6e t/m 8e vers geen tussenfase tussen het geestelij-

ke en het materiële beschreven te zijn. Wanneer echter wel, kan de toekomstige wereld anders dan het materiële universum van nu die lichtfase en "aardbodem" zijn:

(Gen 2:7): וַיִּצַר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפָר מִן הָאָדָמָה
en vormde Jahwe Elohiem de mens: stof van **de aardbodem (adama)**

- waarop God het leven van de mens ook weer "zal verlengen" (Deut 32:47).

*jullie zullen lang maken (verlengen) de dagen **op de aardbodem (adama)***

f. De tuin in Eden en het mesjiach

Het mesjiach is gelijk aan het heiligen Gods van zijn schepping op de zevende schepingsdag door deze te verwerkelijken oftewel te materialiseren (=> boven). Waar het "Eden" tezamen met "de tuin" het leven als kern en eigenlijkheid van de ideële en de materiële schepping vertegenwoordigen (=> boven), is het mesjiach de zichtbaarwording van deze waarden in materiële vorm = 2:

(Gen 2:8): גֵּן בְּעֵדֶן **179**
tuin in Eden

(Lev 4:3): מְשִׁיחַ **358 = 2 x 179**
gezalfd (mesjiach)

- de waarden "tuin in Eden" = 179 in dualistisch materiële vorm zichtbaar geworden = 2 x 179

Door het zichtbaar worden van de goddelijke waarden herkent de mens overeenkomstig de in hem gelegde waarden:

- wat in de mens is:

(Gen 2:19): וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא **868 = 7 x 124 - 7 maal Eden = 124**
en al wat hij riep (noemde)

וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא לּוֹ הָאָדָם **954 = 18 x 53 - 18 maal de tuin = 53**
en al wat hij riep tot hem
de mens

- wat buiten de mens is:

(Gen 2:19): הוּא שְׁמוֹ **358 - mesjiach (מְשִׁיחַ) = 358**
dat (was ook) zijn naam

Als gezegd (=> boven) gaat het hier niet om het geven van willekeurige namen maar om het herkennen naar realiteit. Samenvattend heiligt God zijn schepping door haar te bewateren oftewel te materialiseren op de zevende dag van de geschiedenis en is dit "zichtbaar maken van zijn plannen" het gezalfd zijn "mesjiach":

(Gen 2:10): וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן וּמִשָּׁם יֵרֵד **2506 = 7 x 358**
en een rivier ging uit van **Eden** om te bewateren
de **tuin** en van daar verdeelde hij zich **- 7 x mesjiach (מְשִׁיחַ) = 358**

(Gen 2:11): שֵׁם הָאֶחָד **358 - 1 x mesjiach (מְשִׁיחַ) = 358**
naam van de eerste (rivier)

Door deze zichtbaarwording herkent de mens naar de in hem gelegde waarden en om dat "weten in aanleg" tot "bewust weten" te doen worden bracht God al het gevormde geedierte van het veld en het gevormde gevogelte der hemelen tot de mens:

(Gen 2:19): כל חית השדה ואת כל עוף השמים
(en God vormde) al het gedierte van het
veld en al het gevogelte der hemelen

1790 = 5 x 358

- 5 x mesjiach (משיח) = 358

De waarde 1790 is weer te verdelen in het materieel dierlijke deel "al het gedierte van het veld" = 4 x 358 en het geestelijke deel "al het gevogelte der hemelen" = 1 x 358 en de mens zou de gehele wezenlijkheid = het geestelijke deel = 1 x 358 van ieder gebracht "dier" herkennen oftewel "zijn naam" noemen:

(Gen 2:19): הוא שמו
dat (was ook) zijn naam

358 = 1 x 358

Wat God realiseert is van aanvang aan gezalfd en *mesjiach*. Wat de mens maakt kan alleen de status *mesjiach* verkrijgen wanneer in zijn doen en laten hij gericht is op de geestelijke waarden Gods. En dat laatste kan alleen zijn wanneer hij onderscheid leert maken tussen rein en onrein.

Appendix

Hebreeuwse letters hebben behalve hun betekenis als letter ook een getalwaarde en een naam en een teken:

<u>letter</u>	<u>naam,</u> <u>teken</u>	<u>getal-</u> <u>waarde</u>	<u>letter</u>	<u>naam,</u> <u>teken</u>	<u>getal-</u> <u>waarde</u>
א	Aleph hoofd	1	ל	Lamed ossenstok	30
ב	Beth huis	2	מ (ם)	Mem water	40
ג	Gimmel kameel	3	נ (ן)	Nun vis	50
ד	Daleth deur	4	ס	Sameg slang	60
ה	He venster	5	ע	Ajin oog	70
ו	Waw haak	6	פ (ף)	Pee mond	80
ז	Zajin zwaard	7	צ (ץ)	Tsadee vishaak	90
ח	Cheth afsluiting	8	ק	Kof oog van naald	100
ט	Teth baarmoeder	9	ר	Resch schedel	200
י	Jod hand	10	ש	Schin tand	300
כ (ך)	Kaf hand in beweging	20	ת	Taw teken X	400